

ваватъ съчувствено къмъ нашитѣ страдания, но и адвокатуватъ нѣкакъ прѣдъ общественото мнѣние за Турция, тъй поподигна раменѣ, ухили се саркастически, погледна ни любопитно и не се посвѣни да ни каже: „че не разбирате ли? адвокатитѣ навсѣкждѣ говорятъ, когато имъ се плаща, а Турция не плаща наистина дълговетѣ си, но тя има адвокати и знае щедро да ги възнаграждава, за да говорятъ въ нейна полза. Не се бойте, обаче, тѣ сж твърдѣ малко, и има ги за зла честь, но ние френцитѣ подушваме отъ далечъ, каква е работата; азъ ви увѣрявамъ, че Франция не е безчувствена къмъ страданията на подчиненитѣ християнски народонаселения въ турско и че тя е далечъ отъ да благоприятствува днесъ на турчина; само че по своето положение тя стои днесъ малко на страна по всички международни въпроси, които не засѣгатъ направо нейнитѣ интереси“. Слѣдъ това Emile de Girardin ни пита, дали нашиятъ народъ е узрѣлъ за политическа автономия и дали ще се намѣрятъ у насъ лица, на които да могатъ да се повѣрятъ служби по самостоятелното ни управление. Отговорихме му на това, че, ако и подчиненъ, българскиятъ народъ, благодарение отчасти на общинското му по-малко или повече самостоятелно управление въ черковно-училищно отношение, притежава всички необходими условия за единъ политически самостоятеленъ животъ, а колкото за лица, които да поематъ служба по мѣстната администрация, такива има и ще се намѣрятъ не малко, едно, че учението въ България отъ нѣколко години насамъ, въпрѣки всички спънки срѣщани отъ турското правителство, понапрѣдна и се разви значително, друго, че търговията образува и тя люде доста будни и опитни, трето, че и общинското управление, особено прѣзъ послѣднитѣ години и прѣзъ борбата по черковния ни въпросъ, отхрани лица съ дос-